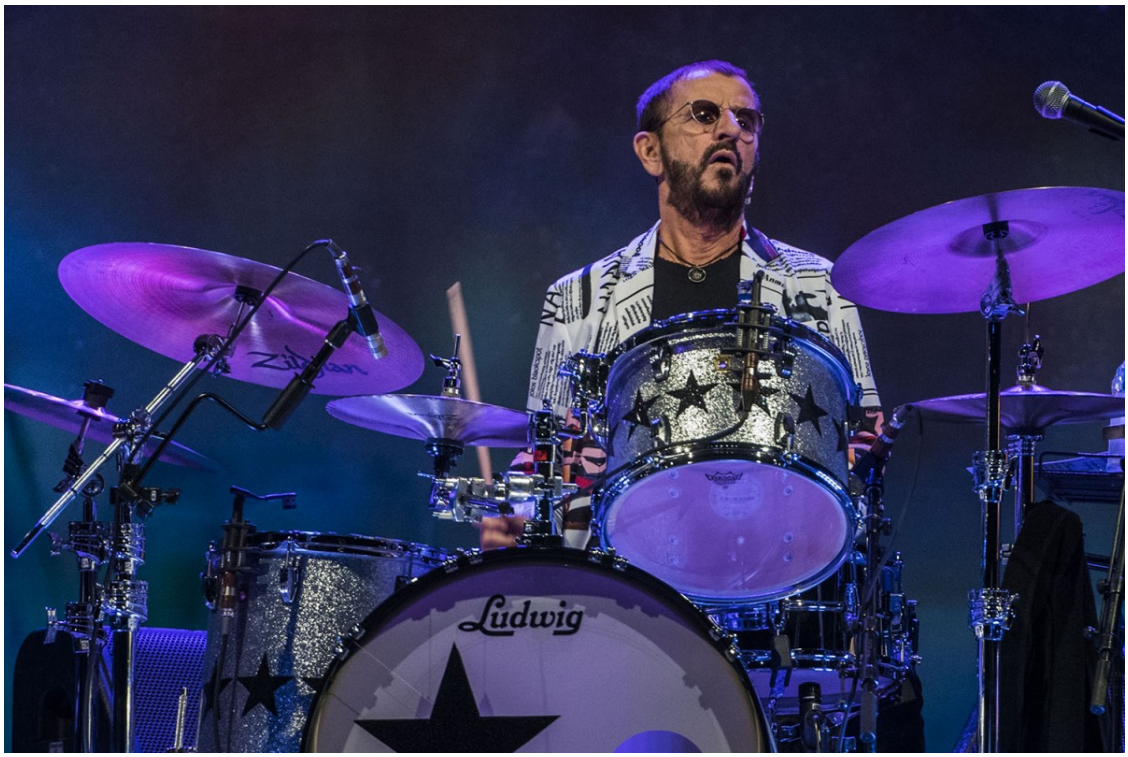
Enderrock | Jordi Novell | Actualitzat el 27/06/2018 a les 01:47

La dèbil estrella de Ringo Starr

Ringo Starr i la seva All-Starr Band punxen en la seva primera visita a Barcelona | La irregular proposta del bateria de The Beatles convenç a un públic entregat, però és artísticament molt discutible

En una escena de la pel·lícula *Boyhood* (Richard Linklater, 2014), el protagonista -interpretat per Ethan Hawke- regala al seu fill pel seu aniversari un triple CD recopilatori fet a mà, denominat *The Black Album*, amb les cançons més interessants de la carrera en solitari dels quatre *beatles*, **John Lennon**, **Paul McCartney**, **George Harrison** i **Ringo Starr**, després de la ruptura de la banda. Hawke ho argumenta: "He reunit el grup per tu. Si escoltes gaire les seves cançons en solitari, es fan pesades. Però si les poses una al costat de l'altra, el nivell puja i ja pots escoltar-les. Són els **Beatles**! És igual quin t'agradi. L'equilibri és el que els ha convertit en la millor banda del món".

El personatge de Hawke no s'hauria perdut la primera visita de **Ringo Starr** en solitari a Barcelona, el 26 de juny del 2018 -53 anys després de fer-ho amb el quartet de Liverpool-, però de ben segur que no hauria trobat la màgia per enlloc. Algunes de les cançons popularitzades per **Ringo** en la seva etapa amb **The Beatles** ("Boys", "Don't Pass me By", "Yellow Submarine", "I Wanna Be Your Man", "Act Naturally" o "With a Little Help from my Friends") o en solitari ("It Don't Come Easy", "Photograph" o "You're Sixteen") s'alternaven amb cançons del repertori de **10cc**, **Men at Work**, **Toto** o **Santana**, a major honor i glòria dels *sidemen* de la seva **All-Starr Band**. L''equilibri de Hawke' del repertori de **Starr** pretenia assolir-se amb temes com "Rosanna", "Hold the Line", "Black Magic Woman", "Oye como va", "I'm Not In Love" o "Who Can It Be Now?", un poti-poti incomprensible que deixava en no-res el parcialment reivindicable cançoner d'en **Ringo**. La proposta de l'**All-Starr Band** des del 1989 és exactament aquesta i no una altra, però ara mateix, a aquestes alçades de la pel·lícula, resulta anacrònica i incomprensible.

L'autor del ritme de "Come Together", la introducció de "Ticket to Ride" o els *breaks* d'"A Day in the Life" amb prou feines va mantenir el ritme bàsic de les cançons quan va asseure's darrere la bateria: **Gregg Bissonette** va ser l'encarregat de mantenir el *tempo* de les cançons al llarg de tota la nit. 'Peace and Love' va ser el mantra més repetit durant el concert, un directe amb molt poca ambició artística. Un espectacle que insistia a amagar, com hauria dit **Wilde**, la importància de ser un *beatle*.